

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 26. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614282944.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

Casimir var imidlertid sysselsat med at tilride en Hest i Gaarden, hvilket Emilie fra et Vindue betragtede. Da Starosten kom tilbage, yttrede han sin Misfornøjelse over, at Casimir ikke var fulgt med dem. »Hvor det gjelder om noget Alvorligt, der er du aldrig med,« sagde han. Casimir svarede ikke derpaa, men da han om Aftenen var alene med sin Broder paa hans Værelse, sagde han: »Den Gamle er ikke fornøjet med mig, og jeg, oprigtig talt, heller ikke med ham.« - »Du er uretfærdig imod ham, Casimir, han er jo dog i sin Kreds en mærkværdig Mand, hvis Arbeidsomhed vi, selv om han ei var vor Fader, burde agte.« - »Det kan være, men han og jeg passe ikke sammen, og fordi jeg ikke vil den Vei, han ønsker, hader han mig, og gidder aldrig see til den Side, hvor jeg er.« - »Du har Uret imod ham, han elsker dig meer, end du troer.« - »Husker du den Dag, da jeg havde fyldt mit syvende Aar, 27 Adalbert? Du var den Gang fem Aar gammel, vi bleve da begge tidlig om Morgen kaldt ind til den Gamle, han sad allerede i sin Pudermantel, hvorpaa der var syet en Orden, medens en Tiener krøllede hans Haar; jeg husker det endnu, som det var i Dag, vi sprang da begge hen til ham, for at sidde paa hans Skiød, som vi vare vante til, men han viste os alvorlig tilbage, og holdt en Tale til os, hvoraf Meningen var, at vi nu havde naaet en Alder, hvori det ikke passede sig, at vi vare saa fortrolige med vore Forældre, heller ikke gik det nu an, at vi sagde Du til dem, men vi skulde smukt kysse dem paa Haanden ved alle Leiligheder og sidde stille, som om vi vare voxne Folk, og Gud veed hvad mere. - Vi saae paa hinanden, og brast begge i Graad, og bleve grædende bragte ud af Værelset. Det er Alt, hvad jeg husker derom, men fra den Dag af var det forbi med vor Leeg og vor Lystighed, det erindrer jeg nok.«